

ger ved, at en konto godskrives et beløb og den anden belastes med det. Det må selvfølgelig godkendes af retsordenen. Og bliver det. For alle andre end mig.

Alle, der har gennemarbejdet sagen, ved, at alt, jeg har foretaget mig, er juridisk og moralsk korrekt i enhver henseende. Men de styrende ville tabe ansigt ved åbent at erkende det. Derfor holder de sammen som ærtehalv i forfølgelsen af mig.

Det begyndte med Leo Lemvig. Den 28. august 1973 og flere gange senere indrømmede han, at der ikke var kød på angrebet mod mig, men at jeg, hvis sagen alligevel skulle blive fortsat, nok skulle få lejlighed til at forsvare mig. Men da Hartling havde brug for et valg i maj 1974, kunne Lemvig ikke holde sit løfte. Tiltale blev udspreedt for alle vinde, uden at man forinden hørte mine standpunkter.

På grund af uduelige forsvarere kom mine synspunkter heller ikke frem i byretten. Men selv om det fremlagte ensidigt var anklagerens materiale, opdagede byretten alligevel min uskyld. Men advancementslystne kunne ikke holde til at frifinde Glistrup. Anderledes kan det ikke forklares, at byretten på den ene side på papiret godtager, at jeg som advokat i hundredtusindvis af tilfælde gennem mere end en halv snes år i stigende omfang har begået forsættligt skattesvig for hundredvis af millioner kroner. Og at dommen på den anden side lader mig beholde min advokatbestalling og nøjes med en i forhold til anklagen lille bøde.

Nu fortsætter de så i landsretten forsøget på at køre mig sønder og sammen. I yderligere et par hundrede heldagsretsmøder er anklageren fremturet i at forføre domstolen ved udelukkende at dyngeskinbeviser op i denne af absolut intet oppustede rekordtykke sag. Jeg er påduttet de samme umulige forsvarere i landsretten, som i byretten viste sig så uskadelige for systemets interesser. For deres pæne artighed modtager de godt og vel en million kroner. For at fjerne enhver mulighed for god tro hos landsrettens dommere om, at anklageren alene er ude på retsfordrejning og justitsmord, har jeg derfor måttet bruge en stor del af denne sommer til at forberede en liste over nogle af de beviser, der må føres, hvis man virkelig for alvor skal bedømme det fiktionsnonsens, som hele anklagen mod mig er stablet op på.

Magthavernes og mediernes forsøg på at smadre mig

Det har været en hård streg i regningen for gammelpartierne, administrationen og domstolene, at de ikke forlængst totalt har udraderet mig. Først ødelagde de min advokatvirksomhed ved, at ottespaltede avisoverskrifter stemplede mig som ågerkarl, testamentsbedrager og storskattesvindler. De fratog mig eksekutorbevillinger og forsøgte også på andre måder at smadre mig. Men en hundrede procent ren samvittighed, en god ven, trofaste klienter, selvopofrende medarbejdere og en ubrydelig familiestøtte fik mig til at udholde, hvad nok havde knækket de fleste.

Så kom de mange år med opslidende uretsager. De af Poul Møller iværksatte undersøgelser gav myndighederne det kæmpechok, at ét menneske her i de tusinde urimelige loves land havde rent mel i posen. Og det var ham, de helst ville til livs. Men dernæst fik de mange års retssagshelvede – væsentligt værre end hvad fremmede lande byder derværende systemkritikere – ikke mig til at bryde sammen og begå selvmord eller flygte ud af landet, som de så inderligt håbede. Man så hen til, at byretsdommen endeligt skulle mase mig til plukfisk. Det gjorde den ikke. Så blev de desperate. Lavede totalt om på fiktionsteorien og sendte mig skattebillerter på mange millioner kroner ud over, hvad jeg havde tjent.

Helt uden forbindelse med gældende skattelever beordrede man disse millionansættelser i de sidste par år. Men de våben, de fandt på til ruinerende af mig, har nu på det allersidste vist sig at være boomerangs. Regnes det hele konsekvent igennem, fører den nye fiktionsmetode til, at jeg skal have penge tilbage fra skattevæsenet.

Men i deres gennemført lovløse ligningsraid har skattefolkene fortrinsvis gennemgået de konti i mit bogholderi, som førte til forhøjelser af min indkomst, og ikke dem, der ville resultere i nedsættelser. I møde i Lyngby ligningskommission den 26. juni 1980 tilstod blikkenslagerbanden, at sådan forholder det sig. Man undskyldte sig med, at staten ikke har ressourcer nok til at gennemregne de konti, der ville give mig fradrag.

Dagen efter afsagde østre landsret en dom, hvis oplysninger afslørede, at blikkenslagerne skam havde lavet i al fald en af disse opgø-